

Saç

– cirik · 23 Eylül 2020

...nedendir , elbet geçecek diye bekliyorum ama daralıyor yüreğim , evet daralıyor , her şey yolunda mı diye klişe selamlaşmalardan , aynı durak ve otobüsü beklemeler , aynı yol ve güzergah içinde karşılaştığım insanlar , aynı ağaçlar ve binalar , aynı yokuş aynı inişler , sevimli güzel evler , sevimsiz virane mekanlar , ve aynaya baktığım bu sabah aynı saçlar , dalgalı ve sarı ve hırçın , ve de isyankar , usanç mı geldi bana nedir , sıkılıyorum artık , gerçi sıkılmak olmasaydı mutluluk ve mutlu olduğumuzu anlayamazdık belki ama baştan ayağa sahtelik kokan bir dünyada yaşadığımı görüyorum , sevmeyi , güvenmeyi unuttuğumuz bir dünya diye avaz avaz bağırarak geliyor içimden , ah sıkılmaktan da sıkıldım , “sıkı can iyidir , çıkmaz “ diyorlar ya hiç umurumda değil , beklemekten mi yoksa belirsizlikten mi bilemiyorum ama sıkılıyorum işte , mesela saçlarım eskisi gibi değil , yani bana eskisi kadar güzel gelmiyor , mutluluk da vermiyor , büyük beklentileri olmayan biriyimdir aslında , fakat bugün kendimde farklı karmaşık duygular var , bunları neden niçin sebepli sebepsiz sıraladığımı da doğrusu anlamış değilim , fakat giderek yalnızlaştırıyor muyum kendimi diye düşünmeden de edemiyorum , artıyor mu yalnızlığım nedir , Cahit Sıtkı' nın bir dizesinin sonu galiba aklıma geldi “ ..yalvarmak yakarmak nafile bugün..” diyordu , işte öyle bir durum benimkisi de , mesela , okuldan çıkınca Çengelköy'e hemen inince her zamanki gibi mi yapmalıydım , Arnavut kaldırımlı taşlı sokağın , kimi sayarak taşlarını , kimi adımlarımı yavaşlatarak dalgın düşünceli sessiz ve kararsızca mı yürümeliydim , günlerdir aynı nakarat hep aynı tepkiler , gel gitler , oysa her geçen gün çoğalmalı değil miyim , her gün kat kat büyüyerek hissetmeli değil miydim kendimi ve hayatı , fakat ne yazık ki her gün yokmuş gibi hissediyorum , hayatımdan çıkarmam gerekli bir şeyler olmalı , evet bir şeyler , ah hıncımı saçlarımdan çıkardığıma inanmıyorum , mantıklı düşünmeyi terk etmiş olmalıyım ki bu çılgınlığı yaptım , o güzelim savaştı saçlarımı sakın bir sahil kasabası durgunluğuna çevirmiş gibi oldum , evet bazen mantıklı şeyler de bana sıkıcı gelir , demek ki bu sürecin içinde olan , saçlarıma oldu , o her şeye koşar gibi giden saçlarım yok artık , yok artık farklılığımın simgesi saçlarımdan her kese cevap veren dilleri ,ve tüm mevsimlerle barışık fakat sancılı kıvrım kıvrım testere dişli hırçın bakışlı saçlarım yok artık , yerini bambaşka bir tabloya bıraktı , şimdi düz , dümdüz bir sonbahar , güz boyası , hiçbir dalında yaprak kalmamış heyecansız mücadelesiz ve hüzün bakışlı , yorulmuş ve direnci kırılmış gibi duruyor sanki ...ahh , ayna ayna söyle bana neden benimle yürümüyor saçlarımdan , neden konuşmuyor benimle , öyle sus pus bakıyor , sessiz ve uslu duruyor başımda....

18.12.2019

mustafa kaya